

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 14 (2014), Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

EVANGHELIA: MATEI 10, 32-33, 37-38; 19, 27-30*

Zis-a Domnul: „Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri; dar de cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor, de acela Mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri.

Cel ce-și iubește pe tatăl său ori pe mama sa mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce-și iubește pe fiul său ori pe fiica sa mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea sa și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine”.

Atunci Petru, răspunzând, l-a zis: „Iată, noi pe toate le-am lăsat și Ți-am urmat Ție. Deci, nouă ce ne va fi?” Iar Iisus le-a zis: „Adevăr vă spun că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la nașterea din nou a lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat frați sau surori sau tată sau mamă sau femeie sau țărini sau case pentru numele Meu, însutit va primi și viața veșnică va moșteni. Și mulți dintre cei dintâi vor fi la urmă, și cei de la urmă vor fi întâi”.

„Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s'a dat lui tămâie multă, pentru ca împreună cu rugăciunile tuturor sfinților s'o aducă pe altarul de aur cel de dinaintea tronului. Și fumul tămâiei s'a suit din mâna îngerului, împreună cu rugăciunile sfinților, înaintea lui Dumnezeu.” (Apocalipsa Sfântului Ioan 8, 3-4*)

*) Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Fiți sfinți!

Părintele Sofian Boghiu

Sărbătorim astăzi, împreună cu toată creștinătatea ortodoxă, Duminica Tuturor Sfinților. Cinstim acum, laolaltă și după cuviință, pe cei mai vrednici fii ai neamului omenesc. Cinstim pe toți acei care, de la începuturile lumii și până acum, în toate timpurile și în toate locurile pe unde au trăit, s-au străduit să păstreze demnitatea lor de oameni, închinându-și toată viața lor în slujba binelui și a dreptății, în slujba lui Dumnezeu. (...)

Sfințenia nu este un cerc închis, ea poate fi dobândită de oricine. Mântuitorul spune pe Muntele Fericirilor: *Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel cerească desăvârșit este!* (Matei 5, 48). Nu erau nici călugări atunci, nici niște oameni speciali care ascultau aceste cuvinte. Era de față o mulțime foarte variată și El la toți le poruncește să fie sfinți. Așa încât sfințenia este deschisă pentru oricine. (...) Când citim sau când auzim din Sfintele Scripturi aceste porunci dumnezeiești: *"Fiți sfinți sau fiți desăvârșiți"*, care este în fond același lucru, le primim cu greutate la prima auzire, ni se pare că e cu neputință de îndeplinit sfințenia cu propria noastră viață! Dacă privim însă la viețile sfinților, despre care știm că au fost și ei oameni pământenii ca și noi, și vedem că ei au putut împlini această poruncă a sfințeniei, a desăvârșirii, prindem și noi curaj și smerită îndrăzneală. (...)

Sfințenia sau desăvârșirea nu presupun numai semne și minuni, așa cum suntem obișnuiți să credem uneori. Minuni, ce pot să uimească pe oameni, ajung să facă și vrăjitorii și scamatorii și fahirii, ajutați de puterile întunericului. Dar sfințenia nu pot să o dobândească decât cei blânzi și smeriți cu inima, cei plini de dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele lor. Sfințenia cea bineplăcută lui Dumnezeu trebuie să aibă măcar aceste trei însușiri. *Înstrăinarea omului de răutăți și de patimi*. Noi suntem numiți vase de lut și aceste vase trebuie curățite ca să poată intra și să poată rămâne în ele harul Sfântului Duh, adică sfințenia. În Împărăția lui Dumnezeu nimic necurat nu intră spune Sfântul Apostol Pavel. Așa încât trebuie să ne curățim trupul nostru de patimi și de răutăți. A doua condiție: *Păstrarea și mărturisirea dreptei credințe în Dumnezeu*. Cei care fac false minuni, sunt niște șarlatani. Există minuni făcute de sfinți, fără îndoială, dar acestea sunt mai rare. Și a treia condiție: *Împlinirea poruncilor dumnezeiești*. În Filocalie, volumul întâi, se spune între altele și acest lucru: Dumnezeu este ascuns în poruncile Sale. (...) De obicei, credința cea adevărată față de Dumnezeu se cere dovedită prin fapte de dragoste sinceră față de aproapele nostru: *Căci de va zice cineva că iubește pe Dumnezeu iar pe fratele său îl urăște, este un mincinos, spu-*

ne Sfântul Evanghelist Ioan în Epistola întâia dintre scrierile sale. *Căci cel ce nu iubește pe fratele său pe care îl vede, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu pe Care nu-L vede?* (I Ioan 5, 20). (...)

Ca să intrăm pe această cale a sfințeniei și să sporim în ea, avem la îndemână ajutorul lui Dumnezeu, numit harul Sfântului Duh, care este puterea darului ce izvorăște din Duhul Sfânt, prin care lucrează Dumnezeu în lume și în noi. Harul îl dobândim și îl menținem prin Sfintele Taine, prin rugăciunea personală, prin rugăciunile și binecuvântările Sfintei Biserici. (...) Sfântul Apostol Pavel spune: *Voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră.* Iar Sfântul Apostol Petru îndeamnă pe calea sfințeniei pe credincioșii din vremea sa și ne îndeamnă și pe noi, pe cei de astăzi prin aceste cuvinte: *Fiți sfinți în toată petrecerea vieții voastre. Că scris este: Fiți sfinți că Sfânt sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu* (I Petru 1, 15-16). Și continuă: *Dacă chemați Tată pe Cel ce judecă cu nepărtinire, petreceți în frica vremelniciei. Curățați-vă sufletele prin ascultarea de adevăr și nefățarnica iubire de frați și iubiți-vă unul pe altul din toată inima, cu toată stăruința, lepădând toată răutatea și tot vicleșugul și fățărnicile și pizmele și toate clevetirile; ca să deveniți prin Duhul Sfânt seminție aleasă, preoție împărătească și neam sfânt, popor ales al lui Dumnezeu.*

Când ne vom afla pe o asemenea cale vom urî fărădelegea și păcatul și vom simți nevoia lăuntrică de a face cât mai mult bine în jurul nostru. Atunci ne vom însufla ușor pentru tot ce este frumos, nobil și de folos oamenilor și vom simți din plin bucuria și dulceața faptei bune, păstrând mereu în noi duhul smerit și blând. Aceasta este calea sfințeniei. Pe o asemenea cale au mers și sfinții pe care îi sărbătorim astăzi. Din viețile lor învățăm să fim cinstiți, harnici, modești, blânzi, pașnici, curați la suflet și la trup, generoși, plini de bunătate și de omenie. Toate aceste virtuți își au puterea și izvorul în Dumnezeu, pe Care L-au descoperit în măsura în care au trăit după sfaturile și după sfintele Sale porunci. În El au crezut, pe El L-au mărturisit, pe El L-au iubit și către El s-au dus, în împărăția Lui și în slava Lui, cum spune Psalmistul: *Adânc pe adânc cheamă.*

Societatea noastră omenească și românească are nevoie de oameni cinstiți, de oameni înțelepți, modești, cumpătați, de oameni pașnici, plini de omenie. Să nu pretindem altora să fie așa; să ne străduim noi înșine, fiecare, în sectorul său de activitate, să fie mai bun, mai sincer, mai curat, mai cinstit, mai omenos, mai credincios, după chipul vieții acelor pe care îi prăznuim astăzi. (...)

(Sursa: **Părintele Sofian Boghiu**, *Fragment din predica ținută la hramul Mănăstirii Antim, la 24 iunie, 1972, în Duminica tuturor Sfinților*, website: biserica.org/Publicatii/1994/NoX/03 index.html)

Vitamine duhovnicești

Despre mânia ca păcat și mânia legitimă

Există două feluri de mânie, net osebite între ele: Mânia ca păcat – personală, egoistă, prostească, încăpățânată, ridicolă de cele mai multe ori, izvorâtă din ură, pizmă, nestăpânire de sine, resentiment, necugetare. Și mânia legitimă – sfântă, dezinteresată, stârnită de spectacolul sfâșietor al răutății dezlănțuite, al strâmbătății triumfătoare, al nedreptății făcute semenului meu ori semenilor mei sau al ocărârii, al asupririi și batjocoririi lui ori a lor. Mânia aceasta de-a doua nu e câtuși de puțin un produs al agitației lăuntrice, al zvâcnetului temperamental, ci e cu totul rațională și e declanșată din afară. (Domnul ni se înfățișează câteodată îmboldit de mânie, furios însă nicicând. Furia, viscerală și tâmpă, nu poate fi generoasă și sfântă, mânia da – cu prisosință.)(...)

Mânia mea – egoistă, sălbatică, avându-mă în vedere numai pe mine, pricinuită doar de considerente proprii eului meu imperialist și trufaș de iritabilitate, irascibilitate, nervozitate și susceptibilitate – e un păcat urât. Mânia mea, iscată de erupțiile prostiei și răutății din juru-mi, de suferința nemeritată a fratelui meu, de nedreptatea ce i se face, de formalismul deșănțat, de minciuna nerușinată, de disprețul pentru om, discriminări, necesitate, înșelăciune, palme peste ochi date celui nevinovat, asuprirea celor lipsiți de apărare, batjocorirea celui slab și altele asemenea lor, nu mai este un păcat, ci o virtute – o datorie chiar. Și-i bună, sfântă și dreaptă. Acest soi de înflăcărată mânie a fremătat și în sufletul Domnului și-i cuviincios și înțelept să ne aducem aminte de un adevăr deseori dat uitării, spre a nu deforma în mintea, inima și cugetul nostru înțelesul justițiar și clarvăzător al creștinismului.

Creștinul nu-i, prin definiție, un nătâng și un prizărit, un insensibil, grijuliu numai de sufletul și tihna lui, un adept al subterfugiului: „Ce-mi pasă mie?”. Lui, cu precădere, îi pasă de ceilalți. Învrednicească-ne Domnul de sfânta mânie împotriva tuturor formelor răului și dăruiască-ne voința și vitejia de a le înfrunta cu puterea Sfânt Numelui Său.